

УДК 351

А. О. Пугач,

аспірант кафедри державної політики та управління політичними процесами,
Національної академії державного управління при Президентові України

ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ТА НЕУРЯДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В УКРАЇНІ В СИСТЕМІ ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВЛАДИ

Cooperation between government agencies and non-governmental organizations in Ukraine in the framework of governmental informational and analytical activities

Досліджено стан сучасного інформаційно-аналітичного забезпечення системи державного управління України, проаналізовано зміст найбільш розповсюджених аналітичних методів опрацювання інформації, обґрунтовано необхідність залучення до процесу інформаційно-аналітичної забезпечення органів державної влади та управління неурядових аналітичних центрів.

Ключові слова: інформаційно-аналітичне забезпечення, державне управління, державна політика, неурядові аналітичні центри.

We have searched the state of modern information and analysis system provision of public administration; described the contents of the most common analytical methods of the information processing, justified of the need for involvement of information-analytical support of the government and management of non-governmental Think Tanks.

Keywords: information and analytical support, public administration, Public Policy, non-governmental Think Tanks.

Постановка проблеми.

Інформаційно-аналітичні структури в органах державної влади починали стрімко розвиватися у країнах Євросоюзу у 50-і рр. ХХст., що стало реакцією на колосальне зростання обсягів світового інформаційного ресурсу.

Нині у практичній діяльності науковців, спеціалістів сфери економіки, політики, різних категорій публічних службовців, представників владних і громадських структур все більшої актуальності набувають проблеми пошуку необхідної інформації у її загальному потоці. При цьому, нинішня вітчизняна система не може забезпечити опрацювання великих інформаційних масивів, забезпечивши високу точність та безпомилковість їх пошуку. Інформаційно-аналітичні структури намагаються стати спеціалізованими системами з вивчення, обробки та аналізу інформації. Проте, нині, вони сьогодні виконують роль посередника між масивами інформації та її користувачами. Водночас потреба у таких посередниках стає все більш важливою. Наприклад, у США у сфері обробки інформації працює понад 80 % працездатного населення, 17 % – задіяні у традиційних галузях промисловості та 2,3 % — у сільському господарстві [5, с.234].

Нині, вже чітко проявляється логічна перспектива розвитку цивілізації – перехід до постіндустріального, інформаційного суспільства. До цієї тенденції органічно вписується об'єктивна потреба постійного вдосконалення інформаційно-аналітичних структур – важливого компонента процесу обробки інформації.

Правомірною є постановка питання щодо розвитку в Україні інформаційно-аналітичних структур в органах державної влади як важливої складової інформатизації, аналізу перспектив цього процесу у контексті практики. При цьому, варто зазначити, що для України, як і для багатьох інших держав Східної Європи, залучення до процесу інформаційної пов'язане (порівняно з розвиненими країнами Заходу) з додатковими труднощами. Серед них – не лише технічне, а й технологічне відставання. Створення інформаційних структур нового суспільства в Україні має труднощі пов'язані з необхідністю отримання негайних результатів: потребою в інформаційно-аналітичному забезпеченні процесу становлення нової держави, економічних змін у напрямі формування ринкової економіки, відповідного супроводження демократичних перетворень, нових умов функціонування нації, культури та ін. [2].

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Аналіз останніх досліджень із зазначеної теми свідчить про інтерес науковців до теоретичних та прикладних аспектів окресленої проблеми – інформаційно-аналітичне забезпечення процесу формування управлінських рішень (В.Бакуменко, А.Дегтяр, О.Амосов), методологія та технологія політичної аналітики (Г.Почепцов, В.Рибало, О.Валевський, Ю.Кальниш), аналіз державної політики (В.Романов, В.Тертичка), упровадження в державному управлінні нових методів аналітичної роботи (І.Льбратімова) тощо.

Визначення невирішених раніше завдань загальної проблеми

В Україні неурядові аналітичні центри розвивалися упродовж усього періоду свого існування за досить несприятливих умов: ускладненого забезпечення власної діяльності; контактування з відповідними владними структурами. Співпраця державних органів з неурядовими організаціями та незалежними аналітичними центрами є невід'ємним елементом демократичної політичної культури європейського зразка. Наявність налагоджених ефективно діючих каналів комунікації між органами влади та четвертою владою є запорукою послідовності державної політики, її підконтрольності суспільству, відповідності національним інтересам. Однак, нинішні умови існування та діяльності неурядових аналітичних центрів можна окреслити наявністю серйозних проблем, які зумовлені особливостями національного контексту. До числа таких проблем і ризиків, на нашу думку, належать:

- низький рівень зацікавленості влади в діяльності неурядових аналітичних центрів;
- недосконалість правового поля діяльності неурядових аналітичних центрів;
- значна залежність від зовнішнього фінансування;
- загострення політичного протистояння між гілками влади упродовж 2004-2009 років;
- спроби певних інститутів влади, політичних сил та потужних бізнесових структур зробити незалежні аналітичні центри засобом реалізації власних інтересів і цілей.

Формулювання цілей статті

Метою статті є дослідження сучасного стану інформаційно-аналітичного забезпечення системи державного управління, розкриття змісту аналітичних методів опрацювання інформації, обґрунтування необхідності залучення до процесу інформаційно-аналітичної забезпечення органів державної влади неурядових аналітичних центрів, як своєрідного інтелектуального мосту між владою та суспільством.

Виклад основного матеріалу дослідження

У процесі інформаційно-аналітичного забезпечення державного управління особлива увага має приділятися таким її складовим як систематичність одержання об'єктивної інформації з тих питань, що виникають у процесі базової діяльності споживача інформації, їх аналізу та прогнозувань тенденцій розвитку. Саме

орієнтація на передбачення, виявлення тенденцій розвитку ситуації зумовлює переважне застосування різних аналітичних методів опрацювання інформації: інформаційний аналіз, джерелознавчий, ситуаційний, контент-аналіз тощо. Передбачення шляхів розвитку ситуації потребує узагальнення відомостей та їх оцінки, тобто використання методів узагальнення, абстрагування, моделювання. Для створення інформаційних документів такого напрямку, інколи, необхідно провести самостійне соціологічне, статистичне, маркетингове дослідження.

Результатом аналітичної діяльності можуть бути такі вторинні документи, що є інформаційною моделлю не первинного документа, а моделлю проблеми. Відповідні інформаційні документи містять так зване вивідне знання у вигляді висновків, рекомендацій, прогнозів. Це, насамперед, огляди, щорічні доповіді, аналітичні довідки. До різновидів оглядової інформації слід віднести також інформаційні релізи, підготовка яких потребує аналізу первинної інформації, її розподілу на основну та надлишкову, відкриту та конфіденційну, головну та периферійну. Тому в процесі інформаційно-аналітичної діяльності широко використовуються методи критичної оцінки інформації. Інформаційні документи, що містять прогноз розвитку проблемної ситуації, є засобом інформаційного управління.

Фахівці інформаційно-аналітичних досліджень наголошують на тому, що інформаційно-аналітичні технології надають інформаційні фрагменти у системному вигляді і це, в свою чергу, дозволяє створити цілісну картину того, що відбувається й спрогнозувати майбутню діяльність різних структур, сил, груп інтересів тощо [2;4;6].

Застосування різних аналітичних методик опрацювання вихідної інформації обумовлене необхідністю передбачення, виявлення та прогнозування тенденцій розвитку ситуації. З'ясування можливих шляхів розвитку подій потребує не лише узагальнення виявленої інформації, а також її оцінки.

Акумуляція інформації про політичні процеси та прогнозування основних напрямів їхнього розвитку, планування політичної діяльності, аналізу наслідків політичного вибору під час прийняття політичних рішень та контроль за їх виконанням в сучасних умовах у сфері державного управління здійснюється за допомогою комп'ютерних засобів, що дозволяє автоматизувати проведення дослідження, комп'ютеризувати аналітичну діяльність у процесі вироблення порад, розробку політичних варіантів, моделювання ймовірних наслідків, відбір остаточного рішення. Використання програм та інформаційно-аналітичних технологій має забезпечити ефективне функціонування всіх складових політичної системи суспільства.

Проаналізувавши досвід застосування інформаційно-аналітичних технологій, ми дійшли висновку, що основні резерви підвищення їхньої ефективності потребують удосконалення при використанні всієї сукупності задіяних факторів: людського, науково-методичного, організаційно-виробничого, технічного, технологічного. Також важливо складовою цього процесу є рівень компетентності, кваліфікації та професіоналізму організаторів і виконавців. Рівень ефективності інформаційно-аналітичних технологій залежить від повноти використання науково-методичного чинника та оперативності самої технології.

Для удосконалення та оптимізації інформаційно-аналітичної роботи також використовуються такі технології як мультимедіа. Аналітична робота вимагає постійної систематизації даних, що надходять. Аналітик вивчає, зважає та оцінює фрагментарну інформацію, на підставі якої створює перспективні, обґрунтовані прогнози.

Крім цього, до обов'язків аналітика належать: аналіз існуючих думок з проблеми, що вивчається; перевірка раніше зроблених припущень; оцінка альтернативних сценаріїв розвитку подій; постійне висвітлення відпрацьованих даних.

Одним із найбільш розповсюджених аналітичних методів опрацювання інформації, що є простим у застосуванні є контент-аналіз. Цей метод в політичній аналітиці дає змогу ефективно вивчати зміни політико-економічної позиції основних політичних сил у країні, ставлення населення до діючої влади, опозиційних сил, їх окремих ініціатив, передвиборчі настрої громадян тощо.

Цей метод є одним із найпоширеніших серед методів прикладного вивчення текстової інформації, сутність якого полягає в систематичному виділенні та фіксації певних одиниць змістової частини тексту, квантифікації отриманих даних та інтерпретації отриманих результатів з метою оцінки та прогнозування дій політичних акторів. Використовуючи метод контент-аналізу необхідно враховувати те, що його технологія не суб'єктивізує результати обробки інформації за рахунок взаємодії із суспільним або суб'єктивним фоном дослідження. За допомогою цього методу можна сформулювати певне уявлення про об'єкти, за якими дослідник безпосередньо не спостерігає.

При застосуванні контент-аналізу в прикладній аналітиці можливе широке залучення інформаційних технологій. Зокрема, нині у світі (наприклад, США) розроблені комп'ютерні системи (Oasis, Text Date Mining, Fluent), які використовуються для пошуку оперативної інформації в текстових документах, радіо- і телепередачах тощо. Вищезазначені технології активно використовуються державними органами США для відстеження незаконних фінансових операцій, наркотрафіку і тощо [1, с.87].

Для вирішення практичних проблем управління соціально-політичними процесами особливого значення набуває проведення окремого виду соціологічних досліджень – моніторингу, який фактично є своєрідним інструментом управління у тому числі державною політикою.

Під моніторингом слід розуміти постійний, систематичний збір інформації з метою спостереження і контролю за розвитком певного соціально-політичного явища чи процесу, а також його прогнозування.

Таким чином, основними характеристиками моніторингу є системність, динамічність та спрямованість на прогноз (вироблення поради). В цілому етапи проведення моніторингу мають таку структуру:

- визначення об'єкту дослідження;
- аналіз виділеного об'єкта;
- створення моделі інформаційного аналізу об'єкта спостереження;
- визначення методики вимірювань;
- визначення стану об'єкта спостереження;
- прогнозування змін стану об'єкта спостереження;
- перетворення інформації у зручну для використання форму.

Для ефективної організації цієї роботи необхідні: комплексна реалізація всіх частин моніторингу; співставлення моніторингу з іншими методами збору даних; врахування правових організаційних, фінансових аспектів; врахування точок критичного стану при проведенні моніторингу; врахування зворотних зв'язків, що виникають під час моніторингу [7, с.160].

У залежності від специфіки об'єкту, прогнозно-управлінських завдань у політичному моніторингу можуть домінувати ті чи інші способи збору і обробки інформації, застосовуватися здобутки соціології, психології, статистики, політології і тощо. Тому політичний моніторинг в конкретних умовах його організації може набувати ознак різних видів соціальних досліджень, а також на певних етапах повністю трансформуватись в них. Проте, за своєю сутністю політичний моніторинг залишається комплексним методом дослідження політичних систем і політичних процесів за допомогою використання якостей моніторингових індикаторів.

Моніторинг є найбільш ефективним інструментом прогнозування стану соціальної системи, включаючи такі важливі її показники, як політичні вподобання та електоральну поведінку. Отже, політичний моніторинг представляє собою не лише безперервний процес фіксації стану об'єкта в рамках визначеного проміжку часу, але й аналіз тенденцій і напрямів розвитку соціально-політичних процесів, прогноз майбутнього стану політичної системи.

Аналітично-консультативні центри (англійською мовою «think tanks» - мозкові центри, фабрики думки) є невід'ємною складовою поточного політичного процесу як у межах національних демократичних держав, так і в світовому масштабі. У розвинутих країнах аналітичні центри та політичні експерти розглядаються як повноправні учасники публічної політики, а так звані традиційні «think tanks» – як складова політичної еліти.

За матеріалами дослідження, серед найбільших центрів, які здійснюють інформаційне забезпечення державних, урядових, законодавчих гілок влади та регіональних керівників слід відзначити аналітичні служби Адміністрації Президента України, Кабінету Міністрів України, Верховної Ради України.

Серед потужних закладів, що готують аналітичну інформацію, можна також відзначити Національний інститут стратегічних досліджень при Президенті України, Український центр економічних і політичних досліджень імені Олександра Разумкова і Службу інформаційно-аналітичного забезпечення органів державної влади [4]. Їх основні функції та повноваження розглянемо нижче, а увагу зосередимо на неурядових аналітичних центрах.

В Україні неурядові аналітичні центри розвивалися упродовж усього періоду свого існування за досить несприятливих умов: ускладненого забезпечення власної діяльності; контактування з відповідними владними структурами. Співпраця державних органів з неурядовими організаціями та незалежними аналітичними центрами є невід'ємним елементом демократичної політичної культури європейського зразка. Наявність налагоджених ефективних діючих каналів комунікації між органами влади та четвертою владою є запорукою послідовності державної політики, її підконтрольності суспільству, відповідності національним інтересам. Однак, нинішні умови існування та діяльності неурядових аналітичних центрів можна окреслити наявністю серйозних проблем, які зумовлені особливостями національного контексту. До числа таких проблем і ризиків, на нашу думку, належать:

- низький рівень зацікавленості влади в діяльності неурядових аналітичних центрів;
- недосконалість правового поля діяльності неурядових аналітичних центрів;
- значна залежність від зовнішнього фінансування;

- загострення політичного протистояння між гілками влади упродовж 2004-2009 років;
- спроби певних інститутів влади, політичних сил та потужних бізнесових структур зробити незалежні аналітичні центри засобом реалізації власних інтересів і цілей.

Загалом на діяльність неурядових аналітичних центрів тією чи іншою мірою впливають особливості нормативно-правового регулювання діяльності неурядових організацій через те, що в українському законодавстві поняття «неурядовий аналітичний центр» законодавчо не визначене. Виходячи з цього, з метою сприйняття сутнісної характеристики слід звернутися до визначень «фабрика думки» чи «мозковий центр», якими досить часто користуються представники іноземних аналітичних установ аналогічного спрямування. «Фабрика думки» чи «мозковий центр» (think tank) – це незалежна, не орієнтована на прибуток дослідницька організація, створена з метою обговорення та, за можливості, просування (лобіювання) важливих для суспільного (публічного) життя рішень, тієї чи іншої практичної політики в тій чи іншій сфері, галузі суспільного життя. Під «фабриками думок» слід також розуміти критичну масу експертизи, міждисциплінарного мислення, спрямованість на розробку конкретних технологій вирішення суспільних проблем та орієнтацію на майбутнє. Для них притаманний специфічний тип побудови наукової діяльності – формування експертного складу, який залучається на контрактній основі; зв'язки з найбільшими освітніми та науковими закладами; наявність великих державних і корпоративних замовників; просування на ринок наукових досліджень, виконаних на замовлення; періодичне надання комплексних звітів з конкретної проблематики для розсилки зацікавленим організаціям на безоплатній основі [6, с.219].

Нині, для неурядових аналітичних центрів як особливого виду неурядових організацій найбільш актуальними проблемами чинного законодавства є наступні:

- відсутність законодавчого визначення як «суспільно корисних» основних видів діяльності, здійснюваних неурядовими аналітичними центрами;
- недостатня урегульованість питання про можливість надання неурядовим аналітичним центрам оплачуваних послуг;
- проблематичність участі в процедурах державних закупівель;
- відсутність стимулів для юридичних і фізичних осіб щодо добровільної підтримки діяльності неурядових аналітичних центрів;
- поширення на неурядові аналітичні центри (як і на інші прибуткові організації) окремих норм законодавства, що не враховують специфіку цих організацій [3, с.94].

Однією з причин незацікавленості державних установ та організацій в замовленні досліджень неурядовим аналітичним центрам за кошти Державного бюджету є наявність у них власних аналітичних підрозділів чи інститутів. Відповідно, передбачені бюджетами центральних органів влади кошти на проведення досліджень спрямовуються, насамперед, у державні структури та підвідомчі організації. Останні через свій статус мають кращий доступ до необхідної інформації, їм може бути чітко поставлене завдання, сформульовані основні параметри результату, який має бути аргументований в дослідженні.

Важливість неурядових аналітичних центрів для влади і суспільства може визначатися їх природою, завданнями та функціями, які вони виконують. По-перше, неурядові аналітичні центри є ефективним механізмом залучення інтелектуального потенціалу до вирішення важливих для держави питань. Акумуляуючи знання і досвід експертів, такі центри здатні пропонувати державним органам власний, незалежний аналіз ситуації, прогноз розвитку та можливі варіанти політичних рішень, у т.ч. альтернативних. По-друге, будучи елементами громадянського суспільства, неурядові аналітичні центри, з одного боку, здатні визначати, артикулювати і просувати інтереси та цінності суспільства, враховуючи їх при розробці пропозицій і рекомендацій для інститутів влади. З іншого боку – дослідження, що їх здійснюють та оприлюднюють неурядові аналітичні центри, сприяють формуванню громадської думки, підвищенню громадянської активності та вимогливості до влади, активізації громадянських позицій у суспільстві загалом. По-третє, неурядові аналітичні центри є ефективним інструментом суспільного контролю над діями влади - оскільки предметом їх досліджень та аналізу є саме публічна політика, наміри, рішення і дії інститутів влади та їх оцінка з позицій інтересів суспільства.

Підвищити ефективність співпраці між владою та неурядовими аналітичними центрами можна шляхом запровадження системного партнерського діалогу як на загальнонаціональному, так і на місцевому рівнях, залучення засобів масової інформації для широкого інформування про результати їх спільної діяльності.

Щодо ефективності неурядових аналітичних центрів, то слід зазначити, що вони працюють ефективно за наявності, як мінімум, двох необхідних умов: підтримки їх зусилля засобами масової інформації та сприйняття державними органами влади їх альтернативних пропозицій.

Можна стверджувати, що існує суспільна потреба в неурядових аналітичних центрах, як своєрідного нейтрального партнера між владою та суспільством.

Неурядові дослідницькі структури виступають генераторами нових ідей для влади, пропонуючи аналітичну продукцію, інноваційні рішення, механізми їх реалізації, при цьому, використовуючи для їх розробки позабюджетні кошти. Тобто, держава може залучити додатковий інтелектуальний ресурс, не витрачаючи бюджетних ресурсів.

Неурядові аналітичні центри виступають інструментом громадського контролю за рішеннями владних інституцій. Значний досвід та фаховість їх представників можуть бути використані для розробки стратегічних державних рішень.

В цілому, залучення нейтральних партнерів до реалізації державної політики України не лише сприятиме посиленню інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності владних структур, й стане свідченням становлення в Україні громадянського суспільства.

Для залучення неурядових аналітичних центрів до проведення ефективної державної політики держава доцільно вжити наступних заходів:

- удосконалити правове поле їх діяльності, зокрема в частині визначення принципів співпраці неурядових аналітичних центрів з органами державної влади;
- регулярно проводити зустрічі з представниками нейтральних партнерів з метою з'ясування їх потенційних можливостей, фінансування, результатів досліджень, які ними проводяться;
- інформувати неурядові аналітичні центри про програми технічної допомоги та консультувати стосовно участі в їх реалізації;
- розвивати системний двосторонній інформаційний обмін між органами державної влади та неурядовими аналітичними центрами.

До ризиків діяльності неурядових аналітичних центрів слід віднести високий ступінь конфліктності політичних процесів в Україні упродовж 2004-2009 років, наявність протистояння між владними інститутами, політичними силами. Спостерігаються намагання певних владних інститутів, політичних партій, бізнес-структур посилити вплив на «**think tanks**» з метою їх подальшого використання для реалізації власних інтересів.

Якщо названі тенденції набудуть сили, перед неурядовими аналітичними центрами України може постати загроза «одержавлення», «партизації» чи «корпоратизації». Це означатиме втрату ними власної незалежності, без якої виконання суспільної місії «**think tanks**» є неможливим. Для того, щоб ця загроза не перетворилася на реальний шлях розвитку, неурядові аналітичні центри мають зайняти активну позицію, зосередивши зусилля на створенні більш сприятливих умов власної діяльності, підвищенні впливу на владу та політичні процеси в цілому.

Саме неурядові аналітичні центри, користуючись широким спектром засобів (від ініціювання публічних дискусій до проведення замірів настроїв та очікувань громадськості в суспільно-політичних та економічних питаннях), враховуючи думку влади та власні методики проведення аналогічних досліджень, можуть сприяти прийняттю ефективних рішень. Виходячи з цього, необхідно розширювати кооперацію між органами державної влади та неурядовими аналітичними центрами.

Досягненню цієї мети, може сприяти реалізація наступних дій:

- формування Стратегічної ради та Ради громадськості при Президентові України, залучення до них представників неурядових аналітичних центрів;
- утворення міжвідомчої робочої групи при Президентові України зі створення програми нормотворчої діяльності для забезпечення сприятливих умов розвитку неурядових аналітичних інституцій для взаємодії з органами державної влади та місцевого самоврядування;
- встановлення чіткого порядку проведення конкурсів на отримання державних замовлень для проведення досліджень, що здійснюватимуться за кошти Державного бюджету, критеріїв відбору учасників;
- розширення практики замовлення органами влади неурядовим аналітичним центрам соціологічних досліджень і моніторингу громадської думки з ключових питань зовнішньої та внутрішньої політик.

Безумовно, серйозним кроком на шляху реформування органів державної влади стало прийняття Постанови Кабінету Міністрів України від 16 лютого 1998 р. «Про затвердження плану заходів щодо формування інформаційно-аналітичної системи органів державної влади», Указу Президента України від 14 липня 2000 р. «Про удосконалення інформаційно-аналітичного забезпечення Президента України та органів державної влади», Постанови Кабінету Міністрів України від 7 травня 2000 р. «Про Урядову комісію з питань інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності органів виконавчої влади», Постанови Кабінету Міністрів України від 2 квітня 2000 р. «Про затвердження Порядку формування та виконання регіональної програми і проекту інформатизації». При цьому вважаємо, що для оперативного прийняття рішень у сфері інформатизації необхідно підсилити контроль і персональну відповідальність відповідних посадових осіб щодо перетворення в життя цієї постанови.

Поряд з цим, в Україні досі відсутні формалізовані засади системно-аналітичного забезпечення процесів вироблення та реалізації державної політики. В реаліях відбувається так, що Секретаріат Кабінету Міністрів України, Адміністрація Президента України, Апарат Верховної Ради України мають свої аналітичні підрозділи, які не лише формують власний аналітичний інструментарій (методики аналізу та критерії оцінювання тощо), а й частіше за все, не узгоджують між собою ані аналітичних підходів, ані результатів. Подібне відбувається і на рівні аналітичної взаємодії між Секретаріатом Кабінету Міністрів України, центральними

та місцевими органами виконавчої влади. Складається враження, що в Україні кожен державний орган має власну аналітику але привести її до «єдиної системи координат» ще нікому не вдалося.

Виходячи з цього, слід сформулювати *висновок*.

Актуальною, на нашу думку, є постановка питання щодо розвитку в Україні інформаційно-аналітичних структур в органах державної влади як важливої складової сучасної державної політики України, аналізу перспектив цього процесу у контексті практики. При цьому варто зазначити, що для України, як і для багатьох інших нових держав Східної Європи, залучення до процесу інформатизації пов'язане (порівняно з розвиненими країнами Заходу) з додатковими труднощами. Серед них – не лише технічне, технологічне відставання. Створення інформаційних структур нового суспільства в Україні вже з перших кроків мало бути, виходячи з практичних міркувань, пов'язаним з гострою необхідністю отримання негайних результатів: потребою в інформаційно-аналітичному забезпеченні процесу становлення нової держави, економічних змін у напрямі формування ринкової економіки, відповідного супроводження демократичних перетворень, нових умов функціонування нації, культури та ін.

Подальші дослідження визначеної нами проблеми мають полягати в аналізі сучасного стану та проблем інформаційно-аналітичного забезпечення реалізації державної політики України.

Список використаної літератури

1. Вступ до політичної аналітики: Навч. посіб. / Авт. кол.: С.О.Телецуна, О.Р.Титаренко, І.В.Рейтерович, С.І.Вировий; За заг. ред. С.О.Телецуна – К.: Вид-во НАДУ, 2006. – С.87.
2. Горючий В.М. Роль інформаційно-аналітичних служб у поширенні наукових знань / В.М. Горючий / Режим доступу: http://mndc.naiu.kiev.ua/Gurnal/4text/4_18.htm.
3. Дзьобань О.П. Інформаційна безпека у проблемному полі соціокультурної реальності / О.П. Дзьобань: Монографія. – Х.: Майдан, 2010. – С.94.
4. Кальниць Ю.Г. Інституціональні особливості аналітичного супроводу процесів вироблення та реалізації державної політики в сучасній Україні / Ю.Г. Кальниць // Вісник НАДУ при Президентіві України. – 2006. – №2. – С. 54-56.
5. Свириденко С.С. Информационные технологии интеллектуальной деятельности / С.С. Свириденко. – М.: МНЭПУ, 1995. – С.234.
6. Цимбалюк В.С. Вступ до інформаційної культури та інформаційного права / В.С. Цимбалюк: Монографія. – Ужгород: ІВА, 2003. – С.219.
7. Шарков Ф.И. Политический консалтинг (специализация курса «Консалтинг в связях с общественностью») / Ф.И. Шарков: Учебное пособие. – 2-е изд. – М.: Издательско-торговая корпорация «Дашков и К», 2006. – С.160.

Стаття надійшла до редакції 27.03.2012 р.

ТОВ "ДКС Центр"